

**Wyrok z dnia 4 października 2000 r.**

**I PKN 57/00**

**Z art. 23<sup>1</sup> KP nie wynika zakaz wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę będącego w trakcie likwidacji, którego zadania przejmuje inny podmiot.**

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 4 października 2000 r. sprawy z powództwa Cezarego R. przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej w P. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 15 października 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację i nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

### **U z a s a d n i e n i e**

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Koninie wyrokiem z dnia 10 czerwca 1999 r. oddalił powództwo Cezarego R. o przywrócenie do pracy. Pozew wytoczył on przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej w P., a Sąd dopozwał do udziału w sprawie pełnomocnika Ministra Finansów – Romana A., który jest jednocześnie Dyrektorem Urzędu Kontroli Skarbowej w P.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód zatrudniony był w Urzędzie Kontroli Skarbowej w K. od 1983 r. Umowa o pracę została rozwiązana 21 sierpnia 1998 r., a wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z 24 lutego 1999 r. powód został przywrócony do pracy i powrócił do Urzędu będącego już w likwidacji z powodu reformy administracyjnej kraju. Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1998 r. w sprawie określenia siedzib i terytorialnego zasięgu Urzędów Kontroli Skarbowej (Dz.U. Nr 153, poz. 995) nastąpiła likwidacja Urzędów Kontroli Skarbowej w K., K., L. i w P., w miejsce których powstały ośrodki zamiejscowe zreorganizowanego Urzędu

Kontroli Skarbowej w P. Osobą odpowiedzialną za reformy na terenie W. ustanowiono Romana A., dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. Pełnomocnictwo udzielone mu przez Ministra Finansów obejmowało, między innymi, likwidację Urzędu Kontroli Skarbowej w K. i zorganizowanie tam ośrodka zamiejscowego Urzędu Kontroli Skarbowej w P., a w związku z tym umocowanie do występowania w sprawach organizacyjnych i pracowniczych. Pozwany nie był zobligowany do zatrudnienia wszystkich dotychczasowych pracowników w Urzędzie Kontroli Skarbowej w P. i ośrodkach zamiejscowych. W związku z koniecznością redukcji etatów w ośrodkach zamiejscowych, pozwany rozwiązał z powodem 1 kwietnia 1999 r. umowę o pracę z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia określonego na podstawie art. 36<sup>1</sup> § 1 KP. Jako przyczyny podano reformę administracyjną kraju i likwidację Urzędu Kontroli Skarbowej w K. W związku z reformą, z 877 pracowników zatrudnionych w Urzędzie Kontroli Skarbowej w P. i likwidowanych Urzędach pozostało 824, pracujących w P. i ośrodkach zamiejscowych. Sąd Rejonowy uznał, że Roman A. miał prawo do wypowiedzania umów o pracę w związku koniecznością redukcji etatów w ośrodkach zamiejscowych. Podana przyczyna w postaci likwidacji Urzędu w K. uznana została za dostateczną.

Wyrok ten zaskarżył powód, a Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił jego apelację wyrokiem z dnia 15 października 1999 r. W uzasadnieniu tego wyroku podniesiono, że w lutym 1999 r., kiedy to powód został przywrócony do pracy, nie istniał już Urząd Kontroli Skarbowej w K. w poprzedniej postaci, a jedynie jako ośrodek zamiejscowy. Powód nie był już zatem pracownikiem Urzędu Kontroli Skarbowej w K., nie stał się też pracownikiem Urzędu Kontroli Skarbowej w P. na skutek przejęcia zakładu pracy w trybie art. 23<sup>1</sup> KP, skoro nie pozostawał w stosunku pracy w dniu 1 stycznia 1999 r. Ponieważ powód zgłosił gotowość do pracy 31 marca 1999 r., to dopiero wówczas było możliwe doręczenie mu pisma rozwiązującego umowę o pracę z powodu likwidacji Urzędu Kontroli Skarbowej w K. Pismo to, podpisane przez pełnomocnika Ministra Finansów Romana A. doręczone zostało powodowi 1 kwietnia 1999 r. Roman A. był upoważniony do dokonania wypowiedzenia, co wynikało z treści pełnomocnictwa, a poza tym nie było innej osoby, która mogłaby złożyć takie oświadczenie. Natomiast Urząd Kontroli Skarbowej w P. nie był nigdy legitymowany biernie w tej sprawie, ponieważ nie był nigdy pracodawcą powoda, nie stał się nim też na podstawie art. 23<sup>1</sup> KP.

Od tego wyroku powód wniósł kasację, zaskarżając go w całości i podnosząc

zarzut naruszenia art. 23<sup>1</sup> KP poprzez przyjęcie, że pozwany Urząd Kontroli Skarbowej w P. - Ośrodek Zamiejscowy w K. nigdy nie był pracodawcą powoda, a tym samym nie doszło do zatrudnienia powoda u pozwanego z mocy prawa. Na tej podstawie wniósł o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu przy uwzględnieniu kosztów postępowania. W uzasadnieniu kasacji podniesiono ponadto, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do zgłoszonej przez powoda kwestii, czy strona pozwana wskazując jako przyczynę wypowiedzenia reformę administracyjną i likwidację Urzędu Kontroli Skarbowej w P. wypełniła obowiązek z art. 30 § 4 KP.

Urząd Kontroli Skarbowej w P., w którego imieniu działał (udzielił pełnomocnictwa w zakresie postępowania kasacyjnego) Roman A., wniósł o oddalenie kasacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie wystąpiły szczególne okoliczności, wynikające stąd, że powód nie był pracownikiem Urzędu Kontroli Skarbowej w K. 1 stycznia 1999 r., kiedy to weszły w życie ustawy reformujące administrację publiczną. Nowa organizacja administracji publicznej spowodowała konieczność dostosowania do niej organizacji, obszarów działania i siedzib urzędów kontroli skarbowej. Zadanie to powierzone zostało Ministrowi Finansów (art. 22 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.). Dostosowanie było pewnym procesem, polegającym, między innymi, na reorganizacji jednych urzędów (w jej trakcie tworzono też ośrodki zamiejscowe) i na likwidacji innych. W dacie przywrócenia powoda do pracy Urząd Kontroli Skarbowej w K. istniał, lecz był w stanie likwidacji. Wynika to z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1998 r. w sprawie określenia siedzib i terytorialnego zasięgu działania urzędów kontroli skarbowej (Dz.U. Nr 153, poz. 995), które to rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. Nr 100, poz. 442 ze zm., obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 1999 r. Nr 54, poz. 572 ze zm.) i na podstawie art. 22 ustawy z dnia 13 października 1998 r. W przepisie owym jest mowa o tym, że likwidację przeprowadzą specjalnie ustanowieni pełnomocnicy. Przeprowadzający likwidację pełnomocnik Ministra Finansów dokonał wypowiedzenia umowy o pracę łączącej Urząd z

powodem. Powód stał się pracownikiem likwidowanego Urzędu na skutek przywrócenia go do pracy i zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia pracy (art. 45 § 1 w związku z art. 48 § 1 KP). Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 23<sup>1</sup> KP nie może być uznany za zasadny. Przepis ten nie był bowiem stosowany do rozpoznania roszczenia powoda i nie miał zastosowania do stanu faktycznego sprawy.

Rozważanie, czy Ośrodek Zamiejscowy w K. Urzędu Kontroli Skarbowej w P. przejął zadania zlikwidowanego Urzędu, a w związku z tym, czy nastąpiło przejście zakładu pracy na innego pracodawcę, jest bezprzedmiotowe. Z normy zawartej w art. 23<sup>1</sup> KP nie wynika bowiem zakaz dokonania wypowiedzenia umowy o pracę przez dotychczasowego ani też przez nowego pracodawcę. Do czasu zlikwidowania, niewątpliwie pracodawcą powoda był Urząd Kontroli Skarbowej w K. i pełnomocnik przeprowadzający likwidację dokonał wypowiedzenia. Pozostawało zatem jedynie do rozważenia, czy wykonał on obowiązek ciężący na pracodawcy wskazania pracownikowi przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 KP). Do naruszenia tego przepisu doszłoby, gdyby przyczyna nie została w ogóle wskazana, bądź gdyby wskazana została w sposób nadmiernie ogólnikowy, niezrozumiały dla adresata, albo też wówczas gdyby wskazana przyczyna była pozorna. Tak jednakże nie stało się w rozpoznawanej sprawie. Reforma administracyjna kraju i likwidacja Urzędu Kontroli Skarbowej w K. wskazane powodowi, łącznie ujmowane i rozumiane, są dostatecznie jasne i zrozumiałe, nic nie świadczy też o tym, by pracodawca miał na względzie inny powód wypowiedzenia. Inną jest kwestią, czy wskazane przyczyny mogły uzasadniać dokonane powodowi wypowiedzenie. Kwestia ta jednak nie mogła być w ogóle rozważana przez Sąd Najwyższy wobec niepodniesienia uprawniającego do takich rozważań zarzutu naruszenia prawa w zaskarżonym wyroku. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę jedynie w granicach kasacji, z urzędu biorąc pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 393<sup>11</sup> KPC).

Kasacja jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw, podlegała zatem oddaleniu (art. 393<sup>12</sup> KPC). O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 KPC.

=====